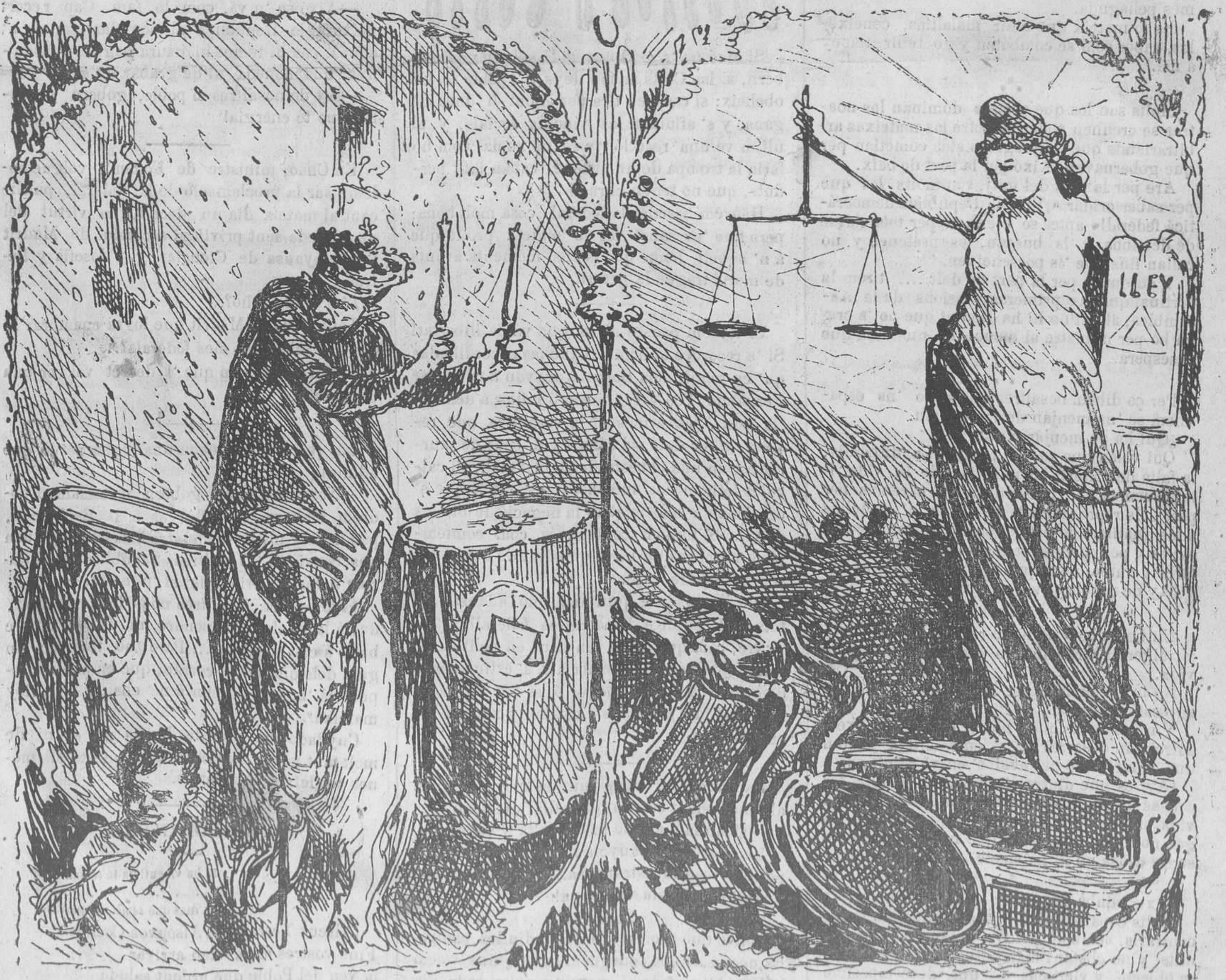

LA CAMPANA DE GRACIA

ANTANY Y ENGUANY.

La monarquia, trampas, trampas,
tot son trampas.

La República no atmet trampas.

¡COPS Y FORA!

DORMIMOS y 'ns despertarán. Fém lo ximple y 'ns durán á Sant Boy. No 'ns espavilém y se 'ns menjan de viu en viu.

Aixís devém parlar avuy com avuy, perque son tants y tants los perills que atravessém, que si reflats de que darrera nostre no hi ha res mes, nos tirém sobre 'l llit de la poltroneria, 'ns aixecarem veyent que darrera nostre hi ha la reacció mes desenfrenada, mes poderosa, mes terrible.

***

Hi ha carlins que combatre, alfonsins que prevenir, hisenda pública que arreglar, deutes que extinguir, ordre que reposar, govern que resoldre, y sobre tot, hi ha una cosa pitjor ¿per qué ocultarho? hi ha republicans que fer anar drets, y república federal que fer anar forta.

Las primeras son malalties que 's curan fàcilment.

Contra 'ls carlins y 'ls alfonsins, energia; contra 'ls salvatjes que incendian, roban y assassinan, suspensió de garantías y 'l sant cristo gros contra 'ls ilusos que conspiran. L' hisenda s' arregla ab uns quants cops d' estisoras; l' ordre ab uns quants cops de bastó; los deutes se pagan, gratantse la butxaca; y 'l govern se solida, donantli cordials enérgichs. Totas aquestas son malalties, fàcils de curar.

Pero, amiguets, adressar á certs republicans y enfortir á certas repúblicas, ja es una cosa mes peliaguda.

Es lo mateix que tenir malalties, coneixelas, saber com se combaten y no tenir remey á má.

***

Molts son los que perque dominan los nostres se creuen poder cometre las mateixas arbitrariedades que 'ls progressistas cometian per que governavan. Aixó per la part de baix.

Are per la part del mitj, son molts los que per saber cridar «¡Viva la República democrática federal!» aptes se creuen per tota classe de destínos, y 'ls buscan, los pretenen y no callan fins que 'ls posseheixen.

Y en quant per la part de dalt.... tirém la cortina, que las primeras sessions de la Assamblea, ahont no hi ha diputat que no 's crega bõ per ministre al menos, es una cosa que desespera.

***

Per ço dihém nosaltres que si no 'ns espavilém se 'ns menjan de viu en viu.

¿Qui ha de menjarse'ns?

Qui volen que se 'ns menji! La discordia, la falta de criteri, las miserias de la vida, l' impaciencia, l' irresolució, la carencia per part dels representants del poble d' aquellas altas qualitats de patriotisme que son necessarias y per part del poble mateix d' aquell interés y enteniment que 's fan indispensables.

¡Ay de nosaltres si 'ns debilitém!

***

Un home bo y sá no tèn res que teme. Menja, digereix, treballa, 's distréu, gosa de la vida.

No tèn enemichs y per lo tant no creu ab cap agressió estranya.

Y no obstant aquell home comet un exés, sofreix un desarreglo, s' enmalalteix y com una candela cap per avall s' en vá al ninxo.

¡Ay! es que dintre d' ell mateix hi tenia las causas de la malaltia: es que lo que l' hi dona vida, un cop desorganizat devia matarlo: es que no hi ha desarreglo que no 's pagui, com sense causa no hi ha efecte.

***

Aixís també succeheix ab las situaciones.

Molts cops semblan fortes perque no tenen contraris, semblan potents perque no tenen límits; y no obstant malaltosas se mouhen sense objecte, y víctimas de una descomposició interna, sa vida curta ó llarga es una llarga ó curta agonía.

Lo pitjor enemich que 's pot tenir es un mateix.

Davant d' enemichs estranys, los mes poruchs se fan valents certas vegadas: la injusticia dona ánimo: l' instint dona forsa, y sino forsa astucia.

Mes haver de combatre 's un á si mateix, es cosa que fá tremolar.

Y no obstant miris pèl cantó que 's vulga, aixó es lo que ha de fer nostre partit sino vol pèrdres.

Ha de combatre las intemperancias d' alguns, lo fals republicanisme de alguns altres, la ignorancia de molts, la falta de criteri prácticich dels que mes se manifestan y 's bellugan.

Ha de fer entrar en caixa á sos diputats, pregántlos que 's deixin de paraulas y se 'n vajan directament als fets, que no busquin pamplinas, que fassan prompte una ley republicana y que crehin un govern robust pera ferla obehir per tots.

Ha de pendre cada racció de patriotisme que fins arribi á dir:—ja no puch més—y llavors encare ha de probar de fer algun sacrifici.

¿Ho farà? Nosaltres creyém que si. Si fos que no, no callariam may, fins que tothom anès pèl camí dret.

Y donchs?.. Com mes aviat millor.

¡Cops y fora!..

BATALLARAS

Si aixó no 's modifica, si 'l govern no fá govern, si las Corts no fan lleys y 'l poble no las obeheix: si cadescú tira per ahont li dona la gana, y s' afliuxan los vínculs socials, y al últim ve una reacció y se 'ns xucla, com ho faria la trompa de un elefant, estém tant perduts, que no tenim cura.

Haurém heretat la federal, cosa molt bona; pero que 'ns haurá fet lo mateix profit que á n' aquell home que pochs moments avants de morir tragué la grossa.

Si tothom pensès ab lo que val la llibertat! Si 's recordès tothom d' aquellas encordilladas qu' en temps dels Borbons anavan á colonisar Fernando Póo y Filipinas, ó millor á dexarhi 'ls osos!.. Si s' atinès ab la vergonya que resulta de ser duts pèl ronsal y á cops de xurriaca com una cabestrada de matxos!.. Si calculès tothom los inmensos perjudicis que s' ocasionan á la societat ab la negació de tots los drets!.. Si tothom contemplés, com contemplém nosaltres un núvol prenyat de tempesta, sobre 'l nostre cap!..

Oh! llavors ab quin dalé no afiansariam tots, la República democrática federal!..

Are, com que molts son nous en politica, y molts altres son desmemoriats, s' estiman mes disputar sobre si son galgos ó si son cunillers, mentres los gossos s' acostan y xarpan als cunills.

La reacció no tèn cap punt de apoyo, diuhen alguns, y fent com la quitxalla, esclaman:

—Quan la mare no hi es, salta y balla!..

La reacció espanyola no 'n té, es veritat; pero la reacció estrangera.... Que Déu nos guardi d' aquesta vergonya!

Convé que prompte 's deslindin los camps. Es necessari que coneguém aviat quins volém la República federal, y quins volan cada dia comprométre-la.

Si no deslindém los camps nosaltres mateixos la reacció ho farà per nosaltres.

Aixó fora la major de las vergonyas.

Enteniment, federals, enteniment!

Déu milions que venian de Marruecos, passant per Cádiz s' hi han quedat.

Per monas que sigan las gaditanas, no compreném aquest enamorament dels déu milions de Marruecos, destinats no á una ciutat, sino á la nació.

¿Será que aixís compreguin en aquella terra l' autonomia del municipi?..

Mentres ab gran alegría 's proclamava per tot Espanya la federal, l' Assamblea dava al mon un espectacle increible.

Disputas de club, discussions personals, interrupcions, crits, soroll, escándol, irreverencias, criaturadas en fi, que solen pagarse caras... ¡véus' aqui las postres que 'ns donavan los representants del poble que pochs moments avants nos havian regalat la federal!

Si haguesesn vist l' entusiasme ab que la reberem, tal vegada no haurian donat á nostras afeccions mes puras aquesta terrible punyalada!..]

Al enterarse una persona que en politica tèn nas de la sessió escandalosa de l' Assamblea del diumenje últim, esclamá:

—Aixó se 'n vá, com lo fum. Cap recort deixarà la República al seu darrera: á n' aquest pas ni temps hi haurá hagut d' acunyar una moneda, ni de grabar un sello—

—Ay de nosaltres si poble, govern y tothom no té energia!

En Chao, ministre de Foment, volgué solemnizar la proclamació de la federal, publicant al mateix dia un decret, en virtut del qual queda sent privilegi exclusiu de Madrid l' ensenyansa de Ciencias y Filosofia y letras.

¿Ab quina rahò?..

Tant maca es Madrid que logra enamorar lo cor dels ministres mes federals?..

Nosaltres creyém que 'l decret vá ser una distracció.

Los reaccionaris tenen una lógica parda que admira.

—Nosaltres quan governém esclaman podrem embarcarvos, durvos á l' Esplanada, pèndreus y clavarvos quatre balas al cap quan nos convinga. Vosaltres, republicans, faltariau á vostres principis, si 'u fessiu.—

Aixó es cert: Nosaltres no podém embarcar, dur á la Esplanada, pendre, ni clavar quatre balas á cap republicà... Pero ¿no tindrian un gust dels que no 'n corran, que en plena República 'ls apliquessim á n' ells la seva ley mateixa?..

Cuydado que aquesta lógica no es ni de molt tant parda com la seva. Aquesta al menos tendeix á agradarlos.

LA MILLOR GLORIA.

¡Ja ha vingut! ¡ja la tenim!

per mes que sembla impossible.

¡Alseus Terradas! ¡Alseuvos Coellos!
Fins vostres fossas deu arribar la veu del Poble que ardent saluda l' hermosa aurora de Llibertat.

¡Alséuvos mártirs! ¡Espanya es lliure!
Ja 'l jou terrible de vils tirans
romp poderosa ja las cadenas:
se l' hi fan trossos entre las mans.
Un jorn de gloria n' es per la patria
de los Padillas y Cagigals,
lo jorn que 'l Poble recull la sombra
de lo que sempre regá ab sa sanch.

Ja may mes lluytas: ja may mes guerras.
Units marxemne lligats pèl llas
que ostenta 'ls lemas que 'ls cors alegran,
penyoras santas de goig y pau.

Lo mon que un dia nos prostergava
tacant nostr' honra mitj encegat
avuy atmira la nostra martxa;
avuy enveja lo nostre pas.

Si mil vegadas hem prés exemple
dels que 'ns mostravan lo seu afany,
avuy alsantos coberts de gloria
nos hem fet dignes de sé imitats.

Los cants patriótichs l' espay omplenan;
los cors s' alegran... ¡No som esclaus!...
La millor gloria de nostaa patria
n' es lo desterro de llurs tirans.

La LLEY mes noble nostre nort siga;
preném exemple de lo passat,
y nostres lluytas, ans fratricidas,
lluytas ne sigan del sant TREVALL.

Pus lo bell somni que 'ns alentaba
sense falsia, ja hem realisat;
la millor gloria será per naltres
pur conservar-lo anys y mes anys.

¡Salut brau Poble! ¡Llor á Espanya!
Pe 'l mon ressonin los nostres cants,
y 'l vent ne porti per llunyas terras
llavor del fruyt que hem conquistat!

SIMON ALSINA.

La pátria está atravessant una terrible ma-
laltia.

Y quant veyém que tothom pensa ab refor-
mas mes ó menos practicables, y ningú 's
cnyda de darli caldo, no podem menos que es-
clamar:

—Menos teorías y mes medicaments.

UN MINISTRE DE DEU.

Ab un barretot de teula
lligat per la barba ab manya,
perque anant per la montanya
no puga tombarli 'l vent;

Camina mossen Silvestre
caballer demunt d' un burro,
ab aire marcial y curro
acaudillant á sa gent.

Porta estés un gros paraiguas
vermell y de forma rara,
per lliurar del sol sa cara
entre estúpida y brutal,
y cenyits á la cintura
á l'un cantó du 'ls rosaris,
al mitx los escapularis
y á l' atre banda 'l punyal.

Despres de passá un bon rato
caminant sense tabola,
va baixá de la bestiola
aturantse á mitx camí;
y encaranse ab la partida
que darrera d' ell seguia,
la benedició l's envia

y ab veu grave l's parla axi:

“Minyons! avuy es lo dia
d' exterminá aquesta tropa
qu' ara vol pèndrens la sopa
per fernos aná á racó:
avuy habem de banyarnos

ab la seva sanch ignoble,
peleant ab forsa, doble
per la santa religió.

Avuy habem de gosarnos
al contemplar sa agonía,
destruint ab alegría
aquesta gent infernal,
si secundeu ab veu forta
lo crit qu' el meu cor ne llansa:
guerra, destrucció, venjansa
contra tot lo federal.

Hem d' assegurar á Espanya
de D. Cárlos lo domini,
y hem de lograr l' extermini
del que no acati sa lley,
guerra á n' el que no s' conformi
ab lo seu real capritxo,
y fusellem á tot vitxo
al crit de Deu, pátria y rey.”

Axis digué y 'ls fanátichs,
que darrera d'ell venian,
los concells fielment seguian
del ministre del señó:
y per tot allá ahont pasaban
s' omplian de trista gloria,
dexantne sols per memoria
l' incendi y la destrucció!

Pero ja el dia s' acosta
qu' habem de passar bugada,
y fer bona netejada,
cuan se toqui a somatent:

que cap ciudadá no falti
cuan se senti 'l crit de guerra!
y podrem de nostra terra
escombrar aquesta gent.

PERE SENSE POR.

Los fets de Igualada han posat de relléu
que entre l' exércit existeix la mes horrible
indisciplina.

Gefes, oficials y soldats, ningú está gene-
ralment á l' altura de la seva missió.

Los uns estiran la corda per un cantó, los
altres per l' altre, y al últim vè que 's trenca,
com ha succehit en Igualada.

¿No seria bo que s' esqueixés l' antigua or-
denansa y que se 'n fès una de nova?

Sápiga 'l soldat quins son los seus drets y
quins los seus debers; sápigaho l' oficial, y
caiga la lley sobre 'l que hi falti.

Lo plan dels diputats catalans es digne de
tot aplauso.

Millor servey poden prestar batallons de
districte que no pas los que actualment exis-
teixen.

Los municipis guanyan molt en autonomia,
á tenor de las bases acordadas.

Desapareixen las rivalitats entre l' exércit
ab motiu de ascensos injustos.

Y últimament se suspenen las garantias, lo
qual es lo medi mes efícas, perá suspendre
instántaneament la guerra civil carlista.

—¿Que tè l' atmósfera de Madrit?

Hi enviém republicans, y se 'ns tornan
progressistas.

Es molt trist tenir que dirho; pero encare
que siga trist no deixa de ser veritat.

Ab horror mirém nosaltres que 'l partit re-
publicá federal que era pur, tots los individuos
del qual, avans de que pujes, vivian de son
traball s' acostumi avuy á menjar del presu-
post, y á seguir l' ofici de pretendent.

¡Pobre partit lo que s' acostuma al turró!

Si may tè la desgracia de caure deixa al
darrera un aixam de miserables y de famélichs.

Nosaltres voldriam que s' acabés de una ve-
gada tanta vergonya.

Voldriam que entre 'ls militars se verificqués
la revisió de fullas de servey.

Voldriam que s' deixessin cessants als em-
pleats que deuen la moma al favoritisme.

Voldriam que per aquí comensés nostre lema
de justicia.

Pero ¿pot succehir aixó sent Madrit la capi-
tal de la República, y vivint aquesta centrali-
zada encare?..

Aixó seria desitjar que 'ls peixos respiressin
fora de l' aygua.

L' aire qu' aspiran los pulmons en Ma-
drit es venenós, Se fá tart l' hora de fumigar.

REPICHIS

Un diputat radical, un tal Pereira, s' en vá
á l' Assamblea, pren la paraula pera impug-
nar un acta, protesta contra 'ls fets de 23 de
Abril, las Constituyents en pès lo xiulan,
pren lo sembrero y se 'n vá, convenut de
que ja passarà á l' historia.

¡Oh heróich gallego que no coneixes que
un full de paper ridícul pesa mes que una bo-
ta plena d' aygua!

Dos diputats no més al proclamarse la fede-
ral votaren en contra.

En Ríos Rosas y en García Ruiz.

Aquest últim es unitari, perque es un *tot sol*,
ja fá anys.

¡Y 'ls anys que 'n será!

En Cervera era 'l designat per ministre de
Hisenda.

En Cervera es un notable *oculista*.

Llástima que no haja eixit que aixis tal ve-
gada hi *hauriam vist clar*.

En Figueras deixa 'l ministeri, en lo mo-
ment en que las *figueras* donan fruit.

¡Adèu cullita!

Se 'ns figura á nosaltres que no anirém bé,
si en Pi no dona pinyas, aviat; pero molt aviat.

L' actual Assamblea es tot just una cria-
tura.

Pero es criatura molt ploranera: no para un
sol instant: qualsevol diria que tè ganas de
mamar.

Si continua aixis casi farà mal de cap.

De totas maneras que 's guardi de que no
tingan d' enviarla á dida.

Lo Papa en los últims dias de la seva vida,
mira de distréure's.

L' altre dia aná á visitar-lo l' Emperatriz
de Russia, y are de un moment al altre está
esperant á Isabel de Borbó.

Com que 'l Papa dú sotana, tot se reduheix
á reunions de faldillas.

Los carlins han entrat á Sallent, han desti-
tuit l' Ajuntament, n' han format un altre, y

pèl treball l' hi han fet esquitxar 8 mil duros.

Lo que 's aquest servey no es gens barato.

Perque al Cura Santa Cruz li diuen que cura si mata.

Noy, pregúntau al Papa de Roma.

En Figueras, y sentim tenirho que dir, ha fet una pila d' ascensos militars que han desagravat altament al país.

De simples oficialets n' ha fet gefes de batalló.

De paisans n' ha fet gent de galons.

Hasta 'n Maza; 'l célebre Maza, tot fent tantinas ha conseguit lo grau immediat.

No falta mes sino que toquem l' himne de Riego, y l' ànima dels progressistas, s' haurà de regoneixe que ha transmigrat a nosaltres.

Lo célebre cura Santa Cruz diu que ha tingut lo pensament de fundar una república catòlica, baixa la presidencia de Cabrera.

Cabrera fou durant l' altre guerra lo tigre del Maestrazgo.

Gento cum gento.

Simpatias de tigre!

Si 's proclamaba la República catòlica, lo cura Santa Cruz podria ser lo gefe de la demagogia.

En Saballs podria deixarli 'ls petroleros.

Y ¡apa! Vinga exterminar al mon, ab la mateixa facilitat que s' escuran uns canadellas.

En vista de que la nostra generació tot ho pren a broma y fundat ab que de bonas en bonas s' alcanza molts cops lo que no 's pot obtenir de malas en malas, se 'ns ha comunicat lo següent projecte de somatent.

Surt tothom a la montanya portant cada hù unas quantas lliuras de butifarra y unas quantas mes de pá blanch: una bona botija de ví al costat, y una música davant de tot. Se troban carlins: se 'ls fa menjar, se 'ls dona beure y desseguit vinga ballar y fora.

La gent d' are es degenerada y a tiros no hi sab anar.

Potser ab botifarra, pá blanch y xerinola lograria domesticar las fieras que corran per nostras montanyas.

Diuen que las causas dels escándols madrilenyos es l' afany que tenen tots los diputats de ser ministros.

Si es aixis no dongan escándols al país: reuneixinse en sessió secreta, rifu los cárrechs, y calli tothom, com tothom calla quan uua persona tréu la grossa.

L' Orense ha dimitit lo cárrech de president de l' Assamblea.

Es disculpable que haja obrat aixis, vell com es é impotent per dirigir una Assamblea tant turbulenta com la que tot just ha nascut.

L' ha substituït 'n Salmeron. Veurem si aquest té mes punyo per tocar la campaneta.

Y sino haurém d' anar a buscar per favor a n' en Rivero...

—¿Quien es Pedregal?—deya un cartel que s' enganxá en totas las cantonadas de Madrid...

En Pedregal?... Bé prou que ho sabrém quan lo carro hi passi.

—A n' en Tutau no l' hi han deixat fer paper.

—Bè ha estat prou temps a l' Hisenda: bè n' ha fet bé prou.

—No, home: tracto del paper moneda.

Un dels nous ministros se diu Muro.

La República está salvada, sobre tot si aquest muro es inespugnable als assalts dels presupuestiveros!

Un feya lo següent discurs:

—«Jo ciutadans soch libre com lo vent: ningú 'm pot impedir fé 'l que vulga: per ço existeix l' anatomia del individu.»

Lo públich al sentir l' anatomia en lloch de l' autonomia deixa anar la riallada.

Ell tractant de corretjirse, esclama:—«Sí, ciutadans per ço existeix la pantomima del individu.»

Y no es aixó lo pitjor, sino que homes aixis ja 's creuen bons per ministros.

L' estat desconcertat de la Assamblea se l' hi figura a un hom, un' olla quan bull.

Pero no l' alimenta 'l calor del patriotisme, sino 'l foch de la ambició.

CANTARELLAS.

Los conservadors somnian una intervenció estrangera; mes com jo no crech ab somnis sense cap cuidado 'm tenen.

B.

Uns diuen que 'ls carlins venen altres diuen que se 'n van: jo crech que ni van ni venen pero que s' acabarán.

V.

¡Ay nina! La gran tristor que 'm dona ta llarga ausencia; no es per tu tant solzament: es que no tinch ni una pela.

Los ays dels tristos sospirs de tal modo 'm debilitan, que per saciarme la fam tinch d' empenyar la levita.

D' estar tant flach, nena 'm diuen que es causa las amoretas; mes jo dich que molt hi ajuda lo no menjar mes que secas.

M.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR de la Campana.

Han remés xaradas y endavinallas que insertarém per torn y segons son mérit los ciutadans Llobet drapaire, Gestus, Saballs republicá, Lo Gayter del Noya, Magricias, Oelortep, Un mussol, Jordi Pica y Rellisca, B. M. O., Tarrabasta!, Un aprenent de Poeta, Un que li proba, Trompet de Reus, Rossinyol, Aquella de Sant Sadurní y lo noy Bilbilis.

Ciudadá F. G. y C.: Entenent la nostra idea, creyém que farà algo dintre de la mateixa. A pesar de la cabecera, l' article que 'ns remet adoleix del mateix vici.—V. E.: Sentim no poder complaure'l.—Caball de las trampas.: Las cantarellas son fluixas, fluixas.—A. P. Alguna cosa aprofitarem del que 'ns remet.—Ciudadana L. G. de Reus: La poesia de vosté es ben versificada; mirarém de trobarli puesio.—Carréga-li: Si tingués tanta gramática com poca vergonya no s' explicaria mai.—S. A.: Gracias per lo que 'ns remet. No estranyi no veure insertat fo del infortunat Mariné: las exigencias del original poden mes que 'l nostre desitj.—A. F. O.: Aprofitarém lo que 'ns remet.—Un obrer. Lo sonet de vosté es completament desnivellat: no te accents ni sillabas: si es fuster havia de passari 'l ribot.—Federal de cor. Ja 's coneix que 'n té; pero per fer poesia se necessita además te-

nir cap y tenir retórica.—Barba d' or. Sentim tenir que dirti que no podem insertar lo que 'ns envia.—S. R. Aprofitarém algo de lo que 'ns remet.—Pepe! Idem id.—Gayter del noya. buscarém puesto per lo que 'ns envia, encare que no siga gayre propi per la Campana.—Rossinyol. Lo seu sempre ho rebém ab gust: lo complaurém.—Pagés de fora. Algo d' lo seu veurá la llum.—Trompet de Reus.: La persona a qui dirigeix la cantarella dona la casualitat de ser molt amich nostre. Respecte al editor de que 'ns parla pot dirigirse a n' en Lopez.

SOLUCIÓ

a las dos xaradas y a la endavinalla del número anterior.

Pobles com CAS-TELL-TER-SOL abandonats y sense armas quan s' acostan los carlins may se 'n poden dur la PAL-MA; mes ja 'ls veurén quan ressoni lo ardent só de la CAMPANA.

B.

Ha endavinat las tres soluciones no més que aquell tan lliberal d' Arenys de Munt.

Las 1.ª y 2.ª las han endavinadas los ciutadans Barba d' or, Cop de Pinassa, Callo, Bayet' santa, Gayter del Noya, B. M. O., Pepe de casa la Perdiu, Noy Bilbilis, Artur, Marieta Tascon a Aquella de Sant Sadurní, Verdum y Cubijas y Aquell de la barretina.

La 4.ª no mes l' han endavinda los ciutadans Noy Xich, Savalls republicá, Agustinet de ca 'n Valls, Pepe, Si tu vols, Gestus, Crispinet Crispis, Llobit drapaire, Tanquets de ca 'l ample, Pajés de fora, y Pits-puts canalias.

XARADA

I

(Al ciudadá Fray Nyeco.)

Primera ab s jo 'n só y potser tú.

Segona drete 'n tinch jo y tu, segú:

Que hi ha tot crech que no ignoras tu ni ningú

D' altre modo t' ho vull dí porque no 't queixis de mi.

Prima al revés fa rich, dos al revés s' hi pesca, tot al revés engresca ¿ves que 't sembla?... ¿Es tal com dich?

GESTUS.

II.

No estaria poch content

que se sentis a segona

per entre tota la gent:

—Ja tocan a somatent

pél tres dos de Barcelona!

Fora tanta ma alegria

que mouria un esvalot,

y al carlí que trobaria

gens ni mica 'm miraria

de donarli un cop de tot.

Y aquell que se n' escusés

de venir quan fora l' hora

no tindria prima y tres ..

Jo 'l tindria per un res.

Ho firmó.

PAGÉS DE FORA.

ENDAVINALLA.

De París al mitj estich y a l' entrada estich de Roma, del barco en lo centro 'm miras y al final del mar me trobas.

De Madrid y Barcelona jo no 'n puch sortir jamay, y ni estich en Catalunya ni en Castella 'm trobarás.

B. M. O.

(Las soluciones en lo próxim número.)

I. Lopez, editor, Rambla, 20.

Imp. de la V y F. de Gaspar, Ataulfo, 14